

Třne sa srnčekovi zabodávali do hrdzavej srsti a plazivý konár kríka sa mu omotal okolo nohy. Akokoľvek sa snažil, nedokázal sa z kriačiny vyslobodiť. Jeho mama sa naňho znepokojene dívala zneďaleka. Keď zbadala jednorožca, ako pristál v tráve, vystrašene ustúpila vzad. Srnček sa začal splašene mykať a dupal kopytami.

„*Musíme* mu pomôcť,“ povedala Laura odhodlane.

Súmrak prikývol a priblížil sa k srnčekovi. S tichým erdžaním sa ho jemne dotkol rohom. V tom momente sa z jeho očí vytratil všetok strach. Prestal zápasit' s kriačinou a zostal stáť.

Laura zoskočila z jednorožca. Prikrčila sa a začala odmotávať drôtovitú ostružinu zo srnčkovej nohy, nevšímajúc si trne, ktoré jej driapali holé ruky.

„Už je dobre, maličký,“ povedala nakoniec. „Už si voľný.“

Súmrak zdvihol roh zo srnčekovho krku a zmietol ním ostružiny. Srnček s odfrknutím vyskočil z húštiny a rozbehol sa k mame.

Obaja sa v úžase zadívali na jednorožca, a potom utiekli preč do lesa.

„Nevadí, že ťa videli, však?“ spýtalo sa dievčatko Súmraka, keď sa vyslobodilo z ostružín.

